

COMEMORARE 700 ANI JACQUES DE MOLAY

În anul de grație 1095, la îndemnul Papei Urban al II-lea, se pornește prima Cruciadă pentru cucerirea Pământului Sfânt – Ierusalim. La Conciliul de la Clermont Urban al II-lea a ținut o predică plină de pasiune în fața unei audiențe formată din nobilimea și clerul francez. A promis tuturor răsplată atât pe pământ cât și în cer precum și iertarea păcatelor oricui și-ar da viața în lupta pentru credința creștină. Mulțimea a fost cuprinsă de un entuziasm frenetic clamând "*Deus vult!*". Victoria nu s-a lăsat prea mult așteptată. În data de 15 iulie 1099, așezămintele Ierusalimului, cum au fost denumite, erau cucerite de trupele cruciate. La 20 de ani de atunci, în anul 1118, ia naștere Ordinul Templier. Regele Baudouin al II-lea onorează noua miliție oferindu-i sediu într-o latură a palatului său, construită pe ruinele fostului templu al lui Solomon. De aici și denumirea de "Cavaleri ai Templului" sau "Templieri" pe care au căpătat-o membrii noului Ordin.

În 1127/1128, la Conciliul de la Troyes, Biserica aprobă funcționarea Ordinului, îi aprobă numele – Ordinul sărmanilor soldați ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon - și îi dă o *Regulă*, elaborată sub directa îndrumare a abatelui Bernard de Clairvaux, una dintre cele mai respectate personalități ale momentului. Se conceptualiza astfel o nouă realitate, cu un impact răsunător în spiritualitatea epocii, anume aceea a *călugărului-soldat*. Ordinul nou înființat, pentru prima dată în istorie, a împletit sinergic, într-o singură persoană, monahul - adică omul rugăciunii și soldatul - adică omul armelor.

Îndată după Conciliul de la Troyes, ai cărui organizatori au indus în conștiința tuturor ideea că, ivirea oficială în lume a templierilor, era un lucru așteptat cu nerăbdare de toate părțile: monarhi, seniori sau oameni simpli, au început să curgă donații. Astfel, Ordinul a devenit peste noapte foarte bogat, posedând castele, case, pământuri, odoare și bani, iar bogățiile lui vor crește neîncetat pe parcursul întregii sale existențe

medievale. Aceasta este o realitate. Nu mai puțin adevărat este și faptul că Ordinul și-a făcut datoria în Țara Sfântă în mod eroic, participând în avangardă la toate marile bătălii, făcând peste tot risipă de curaj și uimindu-și deopotrivă dușmanii și prietenii.

În anul 1291 epopeea creștină în Ierusalim avea să ia sfârșit. Musulmanii revendicau victorie după victorie cucerind ultimele cetăți pe care creștinii le mai dețineau. De fapt Europa își pierduse interesul pentru cruciade. În locul faptelor acum se ofereau: vorbe, discuții, subterfugii, cazuistică... proiecte de unificare a ordinelor cavalierești... Demagogia celor interesați susținea că un Ordin rezultat din unificarea tuturor ordinelor militar-călugărești (adică templieri, ospitalieri, teutoni și alții) ar fi fost mai puternic decât suma părților...

Un singur monarh s-a manifestat activ în favoarea unui astfel de proiect, regele Filip cel Frumos al Franței, care chiar s-a disponibilizat pe sine pentru a fi conducătorul unui astfel de ordin unificat. Filip voia de fapt averea noii structuri și în primul rând averea Ordinului Templier, al cărui sediu central de afla la Paris.

Nereușind acest demers Filip se-ndreaptă spre un al doi-lea plan. Știindu-se dator moral dar mai ales financiar față de templieri și mizând pe legea acelor timpuri ce prevedea că acuza de erezie ducea nemijlocit la scutirea debitorilor de datorie, purcede, în ziua de 13 octombrie 1307, la arestarea templierilor din tot Regatul Franței. Regele difuzează o Proclamație în care își anunță poporul cu privire la arestare și la motivele ce l-au determinat. Care erau de fapt acuzațiile aduse membrilor Ordinului? Toate proveneau din arsenalul proceselor contra vrăjitorilor, adaptate pentru situația de față, anume: renegarea lui Iisus Hristos, scuiparea și călcarea în picioare a crucii, închinarea la idoli, săruturi obscene și practicarea sodomiei. Imaginația acuzatorilor nu s-a ostenit a aduce nimic nou!

Toți templierii arestați au suportat torturi inimaginabile și în final au cedat, mărturisind că acuzațiile sunt adevărate. Abia atunci regele a putut afirma că întreaga sa acțiune a fost justificată. Dar partida nu era încă

câștigată și tot ce făcuse Filip putea fi inutil pentru motivul formal că el nu avea nici dreptul, nici căderea să-i aresteze pe templieri și să organizeze procesul lor. Într-adevăr, Ordinul Templier nu putea fi judecat de nici o instanță în afară de Papă. Pentru a fi continuat, procesul trebuia preluat de Papa Clement V.

Constrâns de rege acesta preia Procesul (în 1308) și este nevoit, sub presiune, să confirme validitatea unui demers ilegal. Mărturiile, smulse de rege sub tortură, nu aveau în fond nici o valabilitate.

În acel moment soarta templierilor a fost pecetluită. Dacă își confirmau depozitiile inițiale, erau aruncați în închisoare pe viață pentru sperjur, iar dacă le infirmau, cădeau în *relaps* revenind în păcat. Excomunicați erau predați puterii seculare, regelui Filip cel Frumos, pentru a fi arși pe rug. Acestea au fost alternativele puse atunci în fața templierilor!

Pentru a condamna Ordinul a fost convocat, în 1312, Conciliul de la Vienne. Episcopii reuniți, în loc să facă ceea ce aștepta regele de la ei și să fie o simplă mașină de vot, au reacționat ca adevărați slujitori ai Bisericii. Nevrându-se părtași la un act de injustiție au cerut ca templierii să fie lăsați să se apere în fața lor. Atunci Clement, aflat într-o situație fără ieșire, a convocat un consistoriu secret unde a proclamat abolirea însemnelor și denumirii Ordinului și încetarea activității lui. Ordinul astfel nu a fost niciodată condamnat! Mai mult de atât, templierilor arestați li s-a acordat din nou dreptul de a participa în biserică la sfânta liturghie inclusiv la acea parte când preotul săvârșea sfintele taine.

Pentru Marele Maestru Jacques de Molay și alți trei conducători ai Ordinului Papa Clement a însărcinat trei cardinali să organizeze un proces separat. Sentința a fost citită, în fața zidului de incintă al Catedralei Notre Dame din Paris, de la înălțimea unei estrade special construite. Cei trei cardinali s-au pronunțat pentru închisoare pe viață după care au dat cuvântul condamnaților. Marele Maestru Jacques de Molay a strigat cât putea de tare că Ordinul este nevinovat, acuzațiile sunt mincinoase iar mărtuirisirile incriminatoare au fost smulse sub groaznice torturi. Publicul

a simțit imediat impulsul de a-i scoate pe prizonieri din mâinile gărzilor încercând a înainta spre estradă. Regele a fost imediat înștiințat și a hotărât execuția celor patru prin ardere pe rug în cursul aceleiași zile, pe „Insula Evreilor”, la ora 18, adică la „vespre”. Data calendaristică, larg acceptată de către istorici, era 18 martie 1314. Există însă unele studii, realizate de Nobilul Cavaler Comandor Cristian Tiberiu Popescu - profesor și erudit cercetător a istoriei Ordinului Templier, care demonstrează că data calendaristică reală a fost 11 martie 1314.

Așa cum relatează un martor ocular Marele Maestru Jacques de Molay și-a scos mantia, rămânând pe rug doar în cămașă, spre a arăta că Ordinul nu piere în acest fel ci doar un simplu om.

Pentru că porunca regelui fusese să fie arși *la foc mic*, călăul n-a aprins rugul din toate părțile. Focul a început să pârjolească picioarele condamnaților întârziind să se întindă spre capetele lor. Răgazul acesta i-a dat lui Molay prilejul de a vorbi din nou spunând că moare nevinovat, victimă a unei injustiții umane, cerându-i lui Dumnezeu să cântărească această nedreptate. A fost un val uriaș de empatie și nimeni nu s-a îndoit de adevărul grăit. Dinaintea morții nu se poate minți. Acest mesaj s-a transmis peste secole odată cu moștenirea Ordinului Templier, sărmanii soldați ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon. Victimă a abuzului și a unor sentințe nedrepte Ordinul Templier nu a pierit. Prin sacrificiul Marelui Maestru Jacques de Molay el doar s-a reînnoit.

În acel moment se poate spune că templarismul era definitiv constituit. Silit să dispară secole de-a rândul din sfera vizibilului, Ordinul Templier a rămas totuși un reper constant de valori. Astăzi, în lumea modernă eșuată între materialism și deism, Ordinul Templier recheamă la principii și nobile idealuri. Devotamentul față de Dumnezeu și Biserica sa, altruismul, susținerea și apărarea adevărului, apărarea celor prigoniți și acuzați pe nedrept rămân mai departe cale de urmat.

Astăzi, după 700 de ani de la nefericitul eveniment, comemorăm amintirea lui Jacques de Molay, Mare Maestru al Ordinului Templier. Exemplu de sacrificiu și verticalitate pentru a apăra adevărul, ne este de

generații model. Ne este reper pentru forța pe care omul o poate găsi în sine atunci când credința sa în Dumnezeu este nemărginită. Ne este îndemn la smerenie prin gestul care transcende Ordinul și nobilele sale idealuri deasupra existenței umane supusă erorii sau greșelii. Numele lui să fie pomenit totdeauna cu respect, onoare și recunoștință!

Non Nobis Domine, Non Nobis, Sed Nomini Tuo da Gloriam!

București, 14 martie 2014

Cav. Mare Cruce Dan VASILIU

Marele Prior General Magistral al Romaniei - OSMTH